

Dr. Prešeren. No, pa le še večkrat pojdiva pogledat vanj. Pa natanko si oglejta vsako stvar in si jo zapomnita, zakaj s tem si lahko mnogo pridobita! (V cerkvi zvoni.) Poldan je že. (Se obrne k dr. Chrobatu.) Midva bova morala iti, kaj prijatelj?

Dr. Chrobat. Čas bo, da!

Dr. Prešeren. (Trdini in Pečarju.) Tako, sedaj me poznata, prijatelja, kaj? No, prav veselilo me je, da se zanimata zame. Le lepo se učita in ravnajta se po mojih besedah. (Seže v žep in da vsakemu nekaj.) Tu pa imata malo denarja in kupita si kako malenkost. Pa z Bogom, prijatelja mlada!

Trdina.

Pečar.

Hvala lepa, gospod doktor! Z Bogom!

(Odideta. Trdina se še večkrat ozre na Prešerna.)

Peti nastop.

Dr. Prešeren in dr. Chrobat.

Dr. Prešeren. Rečem ti, prijatelj, sedaj sem zopet srečen. Vidiš, dokler se bo zanimala domovina za svoje može, pesnike in pisatelje, tako dolgo nam je zagotovljeno — življenje . . .

Dr. Chrobat. Res je to, prijatelj!

Dr. Prešeren. In zato ljubim mladino, ljubim jo zato, ker vem, da s tem ljubim svoj narod!

(Zastor pade.)

Poslednje slovo.*)

*Z bridkostnim zdihom dela dan izgine —
noč tiha pride, mama gre k zibelj —
nasmeh na licu, pokoj ji na čeli,
nobene več ne čuti bolečine . . .*

*Umre pa defe, k Bogu na višine
dušico angel dvigne v roki beli.*

*Krilatci slavo zapoje veseli —
spev slajši je od sladke vijoline . . .*

• *Vihar bučeč življenje naše stresa,
val vedno nov ob prsi trudne bije,
zagrinja dni prihodnosti zavesa.*

Odšla ti srečna v spremstvo si Marije . . .

*Krilatci: družba tvoja; dom: nebesa,
odtam tvoj duh nam kakor zvezda sije!*

Fran Žgur.

*) Ta sonet je napisal g. Žgur v spomin svoji petletni nečakinji Elki Troštovi, nadučiteljevi hčerki na Igu, ki je umrla dne 4. pret. mes. V nogo jo je pičil mrčes, in deklici se je zastрупila kri, da je morala tako hitro skleniti mlado svoje življenje.